

Недоволното дръвче

(Отъ Клара Райхнеръ)

Въ една хубава зелена гора растѣше младо дръвче. Около него се издигаха голѣми дървета, но тъй близко едно до друго, че младото дръвче се задушаваше между тѣхъ.

Единъ день то си каза:

— Не искамъ повече да остана тукъ. Ще си търся друго мѣсто, гдѣто нѣма буки и джбове, елхи и борове. На широко искамъ да излѣза и по цѣль день да играя.

Една нощъ, когато всички дървета спѣха, дръвчето тихо измъкна коренитѣ си и излѣзе отъ гората. То вървѣ дълго врѣме и най-послѣ намѣри една широка красива ливада, кждѣто растѣха много бѣли, сини, жълти и червени цвѣта, и кждѣто хвъркаха красиви пеперудки.

— Ахъ, — каза си дръвчето, — какъ е хубаво тука! Тукъ искамъ да остана.

То се спрѣ всрѣдъ ливадата, спусна своитѣ корени въ рохкавата земя и слѣдъ като си почина хубаво почна весело да се закача и играе съ хубавитѣ пеперудки, съ цвѣтята, съ слънцето и трѣвитѣ.

Така безгрижно то прѣкара день слѣдъ день цѣлото лѣто.

Единъ мъгливъ день задуха студенъ вѣтъръ и почна да брули неговитѣ листа. Тѣ почнаха да жълтѣятъ и да падатъ, гонени отъ вѣтъра по всички страни.

Поточето ги грабваше и отвлечаше съ студенитѣ си води.

Пеперудкитѣ се скриха нѣкъждѣ и заспаха.

Цвѣтята посърнаха и изгорѣха отъ лютата слана.

Дойде зима. Всичко се изплаши и изпокри.

Остана въ полето само самненичко клетото дръвче. Виелицата немилостиво блѣскаше и кършеше оголѣлитѣ му клонки.

Дръвчето почна да се моли на вѣтъра:

— Дай ми листенцата, съвсѣмъ оголѣхъ. Студено ми е, искамъ да се облѣка.

— Отдавна ги азъ прогонихъ по долини и планини, — отвърна му вѣтърътъ.

— Дай ми листенцата, — каза то жално на поточето — защото отъ студъ ще умра.